

Uchwała Komisji Habilitacyjnej z dnia **6 marca 2023 r.**
w przedmiocie opinii w sprawie nadania lub odmowy nadania stopnia naukowego doktora
habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historii
dr Monice Saczyńskiej-Vercamer

Komisja Habilitacyjna w składzie:

- 1) Przewodniczący Komisji – prof. dr hab. Tomasz Jasiński (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu);
- 2) Recenzent – dr hab. Piotr Węcowski, prof. UW (Uniwersytet Warszawski);
- 3) Recenzent – prof. dr hab. Jacek Maciejewski (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy);
- 4) Recenzent – prof. dr hab. Jerzy Sperka (Uniwersytet Śląski);
- 5) Recenzent – dr hab. Marek D. Kowalski (Uniwersytet Jagielloński);
- 6) Członek Komisji – prof. dr hab. Roman Michałowski (Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk);
- 7) Sekretarz Komisji – dr hab. Adrian Jusupović, prof. IH PAN (Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii).

postanawia

Na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668) wyrazić opinię **negatywną** w sprawie nadania dr. **Monice Saczyńskiej-Vercamer** stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

UZASADNIENIE

Uchwała zapadła **niejednogłośnie** (**0** członków komisji za nadaniem stopnia, **6** członków komisji przeciw oraz **1** członek komisji wstrzymał się od głosu). W ocenie Komisji dr **Monika Saczyńska-Vercamer** **nie spełnia** kryteriów, o których mowa w art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668). Główne osiągnięcie naukowe, monografię *Władza i grzech*, należy ocenić negatywnie. Choć omawiany temat jest ważny i dotąd nieopracowany w polskiej historiografii, to rozprawy tej nie tylko nie sposób uznać za znaczący wkład w rozwój dyscypliny historii, ale w części jest ona wręcz szkodliwa naukowo, ze względu na wprowadzenie do obiegu wielu błędnych informacji. Rozprawa nie ma jasno sprecyzowanych celów badawczych. Niewłaściwie została dobrana baza źródłowa, ograniczona tylko do suplik składanych w Penitencjarii Apostolskiej, przy rezygnacji z wykorzystania innych źródeł proveniencji papieskiej (dotyczących tych samych spraw) oraz źródeł polskich. Uniemożliwia to uzyskanie reprezentatywnych wyników. Zastosowana została niewłaściwa metoda badawcza, nie nadająca się do opracowania dość skromnego materiału źródłowego i nie mogąca doprowadzić do wartościowych rezultatów. „Analiza” materiału źródłowego przeprowadzona została bez czytania tychże źródeł. Habilitantka ograniczyła się głównie do mechanicznego zliczenia suplik, bez analizy ich treści. Zabrakło też refleksji nad zastosowaną metodą. Brakuje bowiem uzasadnienia, w jaki sposób z zestawienia liczby suplik z wybranymi cechami (jak: wielkość populacji, gęstość sieci

parafialnej itp.) ma wynikać związek przyczynowo-skutkowy między porównywanymi wielkościami. Habilitantka ma też trudności z syntetycznym ujęciem badanych zagadnień, często nie potrafi logicznie, systematycznie i przejrzyście prowadzić narracji, brak precyzyjnego i jasnego formułowania myśli w sposób właściwy dla języka naukowego. Widoczne są trudności z terminologią specjalistyczną, brak ścisłości sformułowań, bardzo liczne błędy merytoryczne i logiczne, nieradzenie sobie z prawniczym charakterem języka źródeł. Najistotniejszym mankamentem są poważne braki warsztatowe, na czele z nieumiejętnością zrozumienia tekstu łacińskiego, co jest dyskwalifikujące dla historyka-mediewisty. Skutkiem jest obecność w rozprawie bardzo licznych poważnych błędów, które wejdą do obiegu naukowego. Kilka artykułów dotyczących Penitencjarii ma podobny charakter, co omawiana monografia, przy czym część tekstu artykułów w niemal w identycznym brzmieniu trafiła do książki. Wiele z pozostałych artykułów ma tematykę pokrewną do tej poruszanej w monografii. Zwraca uwagę udział Habilitantki w licznych konferencjach, krajowych i międzynarodowych, oraz zaangażowanie w organizację konferencji a także, w ostatnich latach, jej współpraca ze środowiskami historyków w Niemczech.

Tommas Jauriol,
Adrien Jauriol

Uchwała Komisji Habilitacyjnej z dnia **6 marca 2023 r.**
w przedmiocie rekomendacji Radzie Naukowej IH PAN odmowy nadania stopnia naukowego
doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historii

dr Monice Saczyńskiej-Vercamer

Komisja Habilitacyjna w składzie:

- 1) Przewodniczący Komisji – prof. dr hab. Tomasz Jasiński (Uniwersytet Adama Mickiewicza w Poznaniu);
- 2) Recenzent – dr hab. Piotr Węcowski, prof. UW (Uniwersytet Warszawski);
- 3) Recenzent – prof. dr hab. Jacek Maciejewski (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy);
- 4) Recenzent – prof. dr hab. Jerzy Sperka (Uniwersytet Śląski);
- 5) Recenzent – dr hab. Marek D. Kowalski (Uniwersytet Jagielloński);
- 6) Członek Komisji – prof. dr hab. Roman Michałowski (Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii Nauk);
- 7) Sekretarz Komisji – dr hab. Adrian Jusupović, prof. IH PAN (Instytut Historii im. Tadeusza Manteuffla Polskiej Akademii).

postanawia

Na podstawie art. 221 ust. 10 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668) wyrazić opinię **negatywną** w sprawie nadania dr. **Monice Saczyńskiej-Vercamer** stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia i **rekomenduje nienadanie Jej stopnia** doktora habilitowanego w dziedzinie nauk humanistycznych w dyscyplinie historia.

UZASADNIENIE

Uchwała zapadła niejednogłośnie (**6** członków komisji za, **0** członków komisji przeciw oraz **1** członek komisji wstrzymał się od głosu). W ocenie Komisji dr **Monika Saczyńska-Vercamer nie spełnia** kryteriów, o których mowa w art. 219 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668). Główne osiągnięcie naukowe, monografię *Władza i grzech*, należy ocenić negatywnie. Choć omawiany temat jest ważny i dotąd nieopracowany w polskiej historiografii, to rozprawy tej nie tylko nie sposób uznać za znaczący wkład w rozwój dyscypliny historii, ale w części jest ona wręcz szkodliwa naukowo, ze względu na wprowadzenie do obiegu wielu błędnych informacji. Rozprawa nie ma jasno sprecyzowanych celów badawczych. Niewłaściwie została dobrana baza źródłowa, ograniczona tylko do suplik składanych w Penitencjarii Apostolskiej, przy rezygnacji z wykorzystania innych źródeł proveniencji papieskiej (dotyczących tych samych spraw) oraz źródeł polskich. Uniemożliwia to uzyskanie reprezentatywnych wyników. Zastosowana została niewłaściwa metoda badawcza, nie nadająca się do opracowania dość skromnego materiału źródłowego i nie mogąca doprowadzić do wartościowych rezultatów. „Analiza” materiału źródłowego przeprowadzona została bez czytania tychże źródeł. Habilitantka ograniczyła się głównie do mechanicznego zliczenia suplik, bez analizy ich treści. Zabrakło też refleksji nad zastosowaną metodą. Brakuje bowiem uzasadnienia, w jaki sposób z zestawienia liczby suplik z wybranymi cechami (jak: wielkość populacji, gęstość sieci parafialnej itp.) ma wynikać związek przyczynowo-skutkowy między porównywanymi wielkościami. Habilitantka ma też

trudności z syntetycznym ujęciem badanych zagadnień, często nie potrafi logicznie, systematycznie i przejrzyście prowadzić narracji, brak precyzyjnego i jasnego formułowania myśli w sposób właściwy dla języka naukowego. Widoczne są trudności z terminologią specjalistyczną, brak ścisłości sformułowań, bardzo liczne błędy merytoryczne i logiczne, nieradzenie sobie z prawniczym charakterem języka źródeł. Najistotniejszym mankamentem są poważne braki warsztatowe, na czele z nieumiejętnością zrozumienia tekstu łacińskiego, co jest dyskwalifikujące dla historyka-mediewisty. Skutkiem jest obecność w rozprawie bardzo licznych poważnych błędów, które wejdą do obiegu naukowego. Kilka artykułów dotyczących Penitencjarii ma podobny charakter, co omawiana monografia, przy czym część tekstu artykułów w niemal w identycznym brzmieniu trafiła do książki. Wiele z pozostałych artykułów ma tematykę pokrewną do tej poruszanej w monografii. Zwraca uwagę udział Habilitantki w licznych konferencjach, krajowych i międzynarodowych, oraz zaangażowanie w organizację konferencji a także, w ostatnich latach, jej współpraca ze środowiskami historyków w Niemczech.

Tomasz Jankowski
Adrian Jasieński